

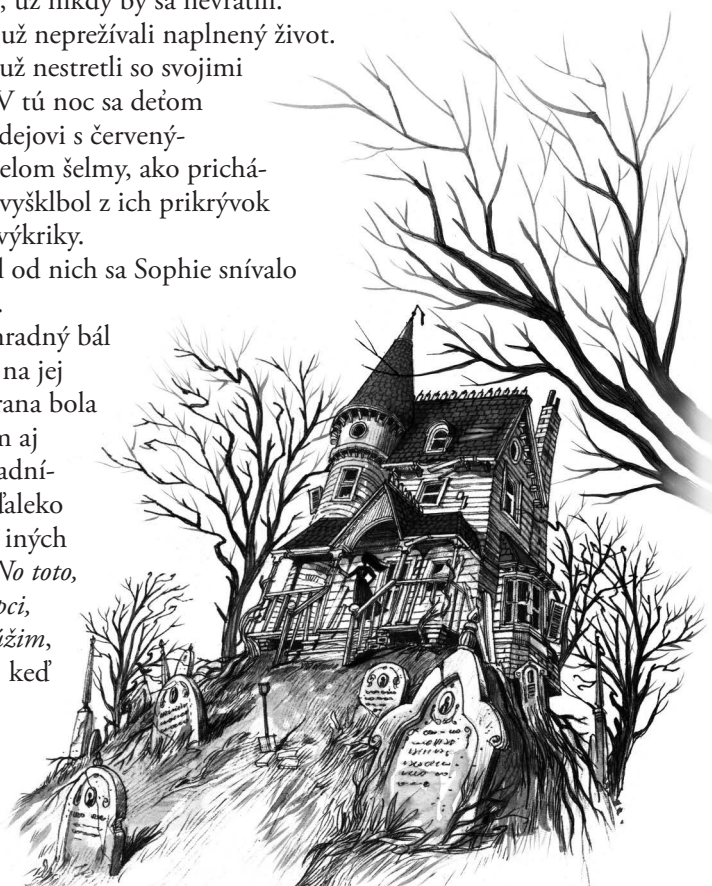
Princezná a bosorka

Sophie celý svoj mladý život čakala, kým ju konečne unesú. Dnes večer sa však všetky ostatné deti z Gavaldonu vrtia v svojich posteliach ako na mučidlách. Ak by ich totiž uniesol riaditeľ školy, už nikdy by sa nevrátili.

Nikdy by už neprežívali naplnený život. Nikdy by sa už nestretli so svojimi najbližšími. V tú noc sa deťom snívalo o zlodejovi s červenými očami a telom šelmy, ako prichádza, aby ich vyšklbol z ich prikrývok a udusil ich výkriky.

Na rozdiel od nich sa Sophie snívalo o princeznej.

Prišla na hradný bál usporiadaný na jej počesť. Dvorana bola nabitá hádam aj stovkou nápadníkov, široko-ďaleko ani stopy po iných dievčatách. *No toto, konečne chlapci, akých si zaslužím,* pomyslela si, keď

prechádzala ich špalierom. Husté, lesklé vlasy, svaly rysujúce sa pod košelami, hladká a opálená pokožka – vznešení, ako by mali princovia byť. Ale práve vtedy, keď pristúpila k jednému z nich, ktorý jej pripadal lepší ako tí ostatní, keďže mal žiarivé modré oči a mátožne biele vlasy, k tomu, ktorý v nej vyvolal pocit, že by mohli spolu šťastne nažívať, až kým by nepomreli... zabúšilo na steny siene kladivo a rozmlátilo princeznú na márne kúsky.

Sophie po zobudení precitla do nového dňa. To kladivo bolo skutočné, princovia však nie.

„Oco, ak nespím deväť hodín, mám napuchnuté oči.“

„Už aj vrabce čvirikajú o tom, že ťa tento rok vezmú,“ prehodil otec, kým pribíjal pokrivenú žrd' nad okno jej izby, ktorá bola teraz úplne zaprataná zámkami, klincami a skrutkami. „Ľudia mi radia, aby som ti dal ostrihať vlasy, zablatil ti tvár – akoby tie rozprávkové táraniny boli naozaj pravdivé. No istotne sa sem dnes v noci nik nedostane. To je viac než isté,“ vyhlásil a na podčiarknutie svojich slov ohlušujúco tresol kladivom.

Sophie si súchala uši a mračila sa na svoje kedysi nádherné okno – teraz skôr vyzeralo ako okno do ježibabinho brlohu.

„Zámky na dverách. Prečo to nikomu nezišlo na um už skôr?“

„Neviem, prečo si všetci myslia, že voľba padne na teba,“ húdol si, striebřité vlasy mal mokré od potu. „Ak riaditeľ školy chce stelesnenú dobrotu, vezme si Gunildinu dcéru.“

Sophie stuhla. „Myslíš Belle?“

„Je to dokonalé decko. Svojomu otcovi nosieva do mlyna domáce obedy. Zvyšky jedla dáva jednej úbožiačke na námestí.“

Sophie vycítila britkosť v otcovom hlase. Nikdy pre neho neuvarila kompletne jedlo, ani po smrti matky. Pravdaže na to mala dobrý dôvod (mastnota a dym by jej upchali póry), no vedela, že je to nemilá záležitosť. Neznamenalalo to však, že by jej otec hľadoval. Namiesto toho mu predkladala svoje obľúbené jedlá: kašu z červenej repy, dusenú brokolicu, varenú špargľu, špenát na pare. Jej otec nerozkysol ako Bellin len vďaka tomu, že mu nenosila do mlyna domácu dusenú jahňacinu a syrové suflé. A pokiaľ išlo o tú chuderku na námestí, tá stará babizňa – napriek tomu, že sa

deň čo deň vydáva za hladnú, bola v skutočnosti *tlstá*. A ak v tom má prsty naša milá Belle, potom ani zďaleka nie je taká dobrá, ale naopak, tá najhoršia z najhorších.

Sophie opätovala otcov úsmev. „Ako si sám vpravil, sú to prabyčajné táraniny.“ S noblesou vyplávala z postele a zabuchla za sebou kúpeľňové dvere.

V zrkadle si skúmavo prezerala tvár. Veruže sa na nej podpísalo to hrmotné prebudenie. Jej po pás dlhé vlasy so zlatistým nádychom nemali svoj obvyklý lesk. Nefritovozeleným očiam chýbala iskra, jej inak šťavnaté červené pery boli na dotyk drsné. Dokonca aj jej žiarivá, broskyňovo-krémová pokožka vyzerala dáko matne. *No i tak hotová princeznička*, pomyslela si s úľubou. Jej otec akosi prehliadal, aká je výnimočná, no mama to veľmi dobre vedela. „Si pre tento svet prikrásna, Sophie,“ vyhlásila na smrteľnej posteli. Jej mama sa pobrala niekam, kde jej je lepšie, a teraz bol rad aj na Sophie.

Dnes v noci ju vezmú do lesa. Dnes v noci začne nový život. Dnes v noci sa pre ňu život stane rozprávkou.

Teraz však musí na tú rolu aj vyzerať.

Začala tým, že si pokožku vyšúchala rybími ikrami, ktoré síce smrdeli ako špinavé ponožky, no vyrovnali farebné nerovnosti na pleť. Potom si vmasírovala tekvicové pyré, opláchla ho kozím mliekom a napokon si tvár hydratovala maskou z melóna a zo žĺtka korytnačieho vajička. Počas čakania, kým jej maska nezaschne, listovala Sophie rozprávkovou knižkou a sŕkala uhorkovú šťavu – aby mala pleť hladkú a sviežu ako rosa. Preskočila rovno na obľúbenú časť príbehu, keď sa tá zlá baba jaga kotúľa dolu svahom v oklincovanom sude, až kým z nej zostal iba náramok z kostí malých chlapcov. Ako tak Sophie civela na ten desivý náramok, myšlienky jej zabľúdili k uhorkám. Čo ak v lese nieto uhoriek? Čo ak iné princezné už minuli všetky zásoby? Nemala by ani jednu uhorčičku! Zošúverila by sa, schradla by, bola by...

Na stránku jej padli sušené melónové vločky. Otočila sa do zrkadla a naskytol sa jej pohľad na čelo zmraštené od starostí. Najprv pokazený spánok a teraz tie vrásky. Ak to bude pokračovať

takýmto tempom, do popoludnia z nej bude stará babizňa. Uvoľnila tvár a zahnila myšlienky na zeleninu.

Pokiaľ ide o zvyšok Sophinej krásliacej procedúry, vydala by na tucet rozprávkových knižiek (stačí hádam spomenúť, že zahŕňala aj husacie pierka, marinované zemiaky, konské paznechty, krém z kešu orechov a ampulku kravskej krvi). Po dvojhodinovom skrášľovaní napokon vykročila z domu v nadýchaných ružových šatočkách, črievičkách na vysokých opätkoch z jagavého skla a s vlasmi zapletenými do dokonalého vrkoča. Do príchodu riaditeľa školy jej zostával už len jeden deň a ona sa chystala využiť každú minútu, aby mu pripomenula, prečo má byť unesená ona, a nie Belle či Tabitha, alebo Sabrina, prípadne nejaká iná podvodníčka.

Sophina najlepšia priateľka žila na cintoríne. Vzhľadom na Sophin odpor voči všetkému neutešenému, sivému a slabo osvetlenému by človek očakával, že bude prijímať návštevy v svojej chalúpke alebo si nájde novú najlepšiu priateľku. Namiesto toho sa však tento týždeň každý deň vyštverala do domu na vrcholci Cintorínskeho vrška, pričom dbala na to, aby si udržala úsmev na tvári – veď o tom sú koniec koncov dobré skutky.

Musela ísť skoro míľu pešky od optimisticky pôsobiacich chatiek so zelenými odkvapmi a s vežičkami zaliatymi slnečnými lúčmi na brehu jazera smerom k ponurým okrajom lesa. Keď míňala otcov, ktorí pribíjali fošne na dvere, a matky, ktoré vypchávali strašiaky, chlapcov a dievčatá hrbiacich sa na verande s nosmi zaborenými do rozprávkových knižiek, rozliehali sa uličkami medzi domčekmi zvuky kladiva. Tento pohľad nebol až taký nezvyčajný, lebo deti v Gavaldone okrem čítania rozprávok robili sotvačo iné. Dnes si však Sophie všimla ich doširoka otvorené dychtivé oči, hltajúce každú stránku, akoby od toho závisel ich život. Pred štyrmi rokmi videla tú istú zúfalú snahu vyhnúť sa kliatbe, ale ona vtedy ešte nebola na rade. Riaditeľ školy bral iba deti, ktoré už prekročili dvanásť rok, deti, ktoré sa už nemohli považovať za úplné deti. A teraz nadišiel jej čas.

Sophie z toho trmácania hore kopcom s košíkom jedla v ruke pálili stehná. Vari jej len pre tieto výstupy nezhrubnú nohy! Všetky princezné v rozprávkových knižkách mali rovnako dokonalé proporcie, pričom hrubé stehná medzi ne určite nepatrili, rovnako ani zahnutý nos či veľké chodidlá. Keďže Sophie bolo zrazu úzko, zamestnala sa radšej vypočítavaním dobrých skutkov zo včerajšieho dňa. Po prvé, krmila husi na jazere zmesou šošovice a póríka (čo je prírodné preháňadlo na vyváženie syra, ktorý im hádzali protivné deti). Ďalej mestskému sirotincu darovala podomácky vyrobenú vodičku na umývanie tváre z citrónového dreva (pretože, ako nástojčivo vysvetľovala zmätenému riaditeľovi sirotinca, „náležitá starostlivosť o pleť je najväčším zo všetkých darov“). A napokon dala do kostolnej toalety vyvesiť zrkadlo, aby ľudia vyzerali čo najlepšie, keď sa budú vracat do lavice. Bolo to dosť? Vyrovnilo sa to pečeniu domácich koláčov a kŕmeniu starých bezdomovkýň? Myšlienky sa jej zvrtili k uhorkám a znervoznela. Hádám sa jej podarí prepašovať do lesa dáku vlastnú zásobu. Do zotmenia mala ešte veľa času zbalit' sa. Nie sú však uhorky pritažké? Pošlú zo školy nejakých lokajov? Možno by ich mala odšťaviť, prv než...

„Kamže, kam?“

Sophie sa otočila. Radley, ktorý mal mdlé červené vlasy, sa na ňu usmial vyčnievajúcimi prednými zubami. Ani náhodou nebýval v blízkosti Cintorínskeho vŕška, ale mal vo zvyku za ňou hoci-kedy počas dňa slediť.

„Idem navštíviť priateľku,“ odvetila mu Sophie.

„Prečo sa priateľíš s tou bosorkou?“ vyzvedal Radley.

„Nie je bosorka.“

„Nemá žiadnych priateľov a je čudná. Takže je bosorka.“ Sophie si musela zahryznúť do jazyka, aby nespomenula, že presne to isté robí bosoráka aj z neho. Namiesto toho sa naňho usmiala, aby mu pripomenula, aké je od nej pekné, že vôbec znáša jeho prítomnosť – čo samo osebe bol dobrý skutok.

„Riaditeľ ju vezme do Školy zla,“ neodpustil si poznámku. „Budeš si musieť nájsť novú priateľku.“

SOMAN CHAINANI

Druhé slovenské vydanie
Vydalo vydavateľstvo Cooboo v Bratislave v roku 2022
v spoločnosti Albatros Media Slovakia, s. r. o.,
so sídlom Mickiewiczova 9, Bratislava, Slovenská republika.
Číslo publikácie
Zodpovedná redaktorka Eva Piarová
Technická redaktorka Lucia Jurkovičová

Z anglického originálu *Soman Chainani: The School for Good and Evil*,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve HarperCollins Publishers, New York, 2013,
preložila Zora Ličková.
Revízia Zuzana Trstenská
Sadzba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tlač

Cena uvedená výrobcom predstavuje nezáväznú
odporúčanú spotrebiteľskú cenu.

Objednávky kníh:
www.albatrosmedia.sk
eshop@albatrosmedia.sk
tel.: 02/4445 2046

ALBATROS MEDIA